

Christien met beslistheid. „Kind, ik zal voor jullie beiden bidden. Schep moed en alles komt terecht!”

„Je spreekt zoo bemoedigend, lieve Zuster,” hernam nu Viola, „dat alle angst voor mislukken mij verlaat. Ja, ik zal gereed zijn en op hem wachten. Zeg hem, dat hij driemaal zacht op de deur klopt.”

„Kijk,” zei nu de non, „hij zendt je dit ter herinnering. Ik vergat bijna het je te geven,” en ze overhandigde Viola het linteneerdecoratie.

Het meisje drukte er haar lippen op, knipte een lok van haar haar, bevestigde dit aan het lint en gaf het weer aan Zuster Christien terug.

„Geef het aan hem met mijn liefde, goede Zuster! En dank, dank voor al je goedheid. Geve de hemel dat we beiden mogen ontsnappen.”

Na een teeder afscheid verliet Zuster Christien de woning en begaf zich naar den generaal der opstandelingen om Petro's bevrijding af te smeeën of te trachten hem op andere wijze te bevrijden.

VERGADERING DAGBLAD-DIRECTEUREN.

De vorige week heeft in het Hotel „De Witte Brug” te Scheveningen een vergadering plaats gehad van de vereniging van Dagblad-Directeuren. Hierboven een foto van de vergaderden.

De grijze schaduwen van de ochtendschemering die over het kamp lagen, werden door de eerste stralen der zon weggevaagd, toen een klein troepje mannen kwamen aanmarcheeren. In hun midden bevond zich een gevangene. Ze begaven zich naar een heuvel waar werd halt gehouden. De gevangene stond daar met gebonden handen maar met afwezigen blik. Hij zag blijkbaar de mannen niet meer, de ruwe kerels, voor wie het fusileeren van een spion een tijdverdrijf was. Er klonk een bevel; een getik; men zag eenige rookwolkjes vervagen; de gevangen spion viel voorover — en het was gedaan. De mannen keerden weer naar het kamp terug, sommigen neuriënde. Eenigen tijd daarna kwamen twee mannen met spaden gewapend om voor den ongelukkige een laatste rustplaats te graven.

„Was dat niet een spion van Huerta?” vroeg een der mannen aan den anderen.

„Ja vriend! Er ging een gerucht, dat Villa bevelen zou de geweren met losse patronen te laden, maar hij houdt nooit zijn beloften. Er werd ook verteld dat de gevangene dezen nacht ontsnapt is in de kleeding van een non, maar dat is natuurlijk dwaasheid gebleken.”

De beide mannen graafden ijverig voort. Toen de kuil groot genoeg was, bogen beiden zich over den doode heen.

„Kijk, wat is dat?” zei de eerste spreker, wijzende naar een lint met een haarlok, in de handen van den dooden spion.

„Zonder twijfel van de vrouw die hij liefhad,” zei de ander.

Toen keerden ze den doode om en keken hem in het gelaat. Impulsief ontblootten beide mannen hun hoofd en prevelden:

„Zuster Christien! — Laat ons bidden voor haar ziel!”

ZWARTE PIET

Een verhaal van grooten moed en zelfopoffering

Elkens als ik menschen hun ongeloof hoor uiten aan het bestaan van het tweede gezicht, het waarzeggen uit de hand of aan andere occulte wetenschappen, voel ik mij gedrongen de geschiedenis te vertellen van „Zwarte Piet”; mee te deelen de werkelijk verrassende voorspelling, die hij eenmaal deed ten huize van generaal Clavering en de vreeselijke ontkenning die volgde en eindigde in een daad van zelfopoffering van dezen jongen man.

De eerste ontmoeting tusschen generaal Clavering en Zwarte Piet had plaats in Afrika, toen eerstgenoemde als jong kapitein na het overwinnen van den bloeddorstigen stam der Abwazils, den tienjarigen Zwarten Piet van den dood redde, door met zijn zwaard de banden door te snijden, waarmee hij aan een brandstapel gebonden was. Zwarte Piet was toen de ongelukkige erfgenaam van den troon der Abwazils, dien de wreede koning Sol zich had toegeëigend. De tweede ontmoeting had plaats vijf en twintig jaar later, toen generaal Clavering naar huis wandelende een neger, behorende tot een reizenden kermistroep, op hem zag afkomen, die voor hem neerknielende, zijn voeten kuste. De blanke man was de episode in Afrika vergeten, de zwarte man daarentegen herkende zijn redder en herinnerde zich zijn schuld. Generaal Clavering was een goedgeluimd man en dit voorval amuseerde hem zoo, dat hij den laatsten koning der Abwazils toestond bij hem aan huis te komen, en hem kleeën en voedsel gaf gedurende den tijd dat de kermistroep in de stad bleef. Hij was al die dagen overgeleverd aan de genade en ongenade van Donald en Harry, de beide zoonjes van den generaal, die, de koninklijke afkomst van den neger oneerbiedig negeerende, hem den bijnaam gaven van „Zwarte Piet.”

Het was de tienjarige Donald, die op een dag de huiskamer kwam binnenrennen met de mededeeling dat Zwarte Piet de menschen de toekomst kon voorspellen uit de lijnen der hand. „Toe, moeder, laat hem eens hier komen en zijn kunstjes toonen!”

Als eenig antwoord nam moeder haar aardigen jongen op haar schoot

MR. JAMES MURRAY,

de aanvoerder van de Engelsche expeditie die waarschijnlijk op een onderzoekstocht in het noorden van Alaska is verongelukt. (foto Newspaper Ill.)

vrijwel is uitgekomen, en wilde juist buigende het gezelschap verlaten, toen Donald op hem afvloog en den toekomstlezer zijn kleine, juist niet brandschoone hand voorhield.

„Zwarte Piet, nou is 't mijn beurt! Zeg op, maar mooi hoor, net als van de anderen.”

Zwarte Piet boog zich over de kinderhand heen en bestudeerde de lijnen. „Jij een goed kleine jongen is,” begon hij in zijn gebroken negertaaltje. „Jij groei op als een groot...”

Hij hield plotseling op, staarde met verschrikt gezicht naar de kleine hand, liet die vallen en wilde de kamer uitstormen. „Wat gebeurt er?” vroeg generaal Clavering.

„Mij niet verder gaan durf,” zei Zwarte Piet, terwijl hij angstig achteruit schuifelde.

„Onzin!” zei de generaal. „Ik verlang dat je zegt wat je in Donalds hand ziet. Wees

maar niet bang dat ik er een woord van geloof,” ging de heer Clavering goed gemutst voort. Zwarte Piet aarzelde nog en schudde met zijn kroeskop onwillig heen en weer.

„Kom,” gelastte de generaal, „doe wat ik je zeg, dadelijk.” Zonder iets te zeggen, nam Zwarte Piet de beide jongens bij de hand en bracht ze de kamer uit. „Jij spelen gaan samen tot ik kom,” zei hij.

„Welnu,” zei de generaal, toen de deur achter de jongens gesloten was. „Wat beteekent nu dat geheimzinnig gedoe?”

„Hij niet groeit op,” zei Zwarte Piet.

„Wat!” riep mevrouw Clavering verschrikt uit.

„Hij doodgaan spoedig. Aanstands!”

„Belachelijk!” barstte de generaal los. „Hoe kom je aan zulke onzin?”

„Hij zelfde merk als ik heeft,” antwoordde Zwarte Piet treurig.

„Dus je wilt zeggen, dat jij ook spoedig zult sterven?”

„Ja, dat zoo,” hernam Zwarte Piet. „Wij samen sterf, zelfde dood van zelfde wapen.” „Maar hoe kun je dien nonsens bewijzen?” vroeg de generaal mir. of meer bezorgd. Zwarte Piet hield zijn hand omhoog met de palm naar de verbaasde omstanders gekeerd.

„Kijk dat ster in de hand. Dat is: ik doodgaan tien jaar oud. Toen jij kwam, jij gered mij. Nou kijk dat ander ster, zelfde als eerst. Dat nou komt, geen mensch redt mij.”

„Maar wat heeft die ster in jouw hand te maken met Donald's hand?”

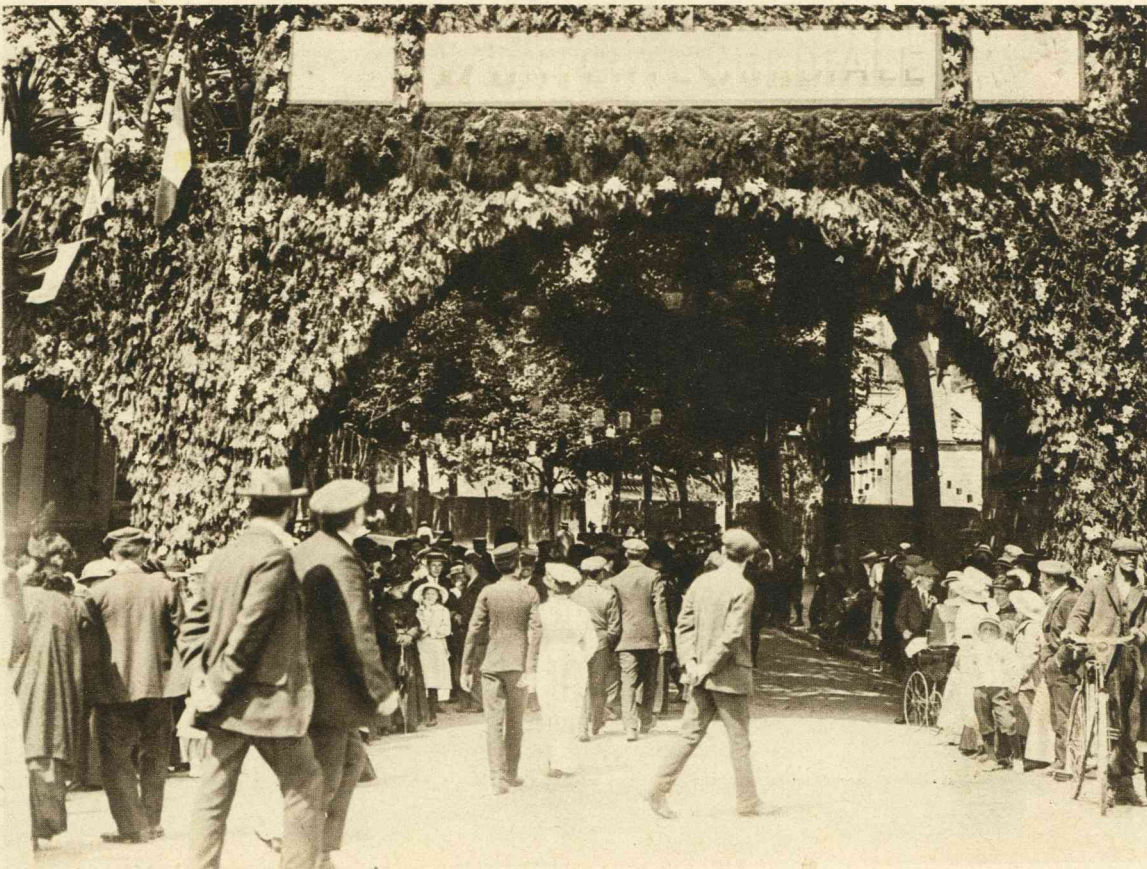
Koning Sol, moordenaar, hij doodmaak allebei ons.” De kinderstemmen hadden eenige minuten gezweven in de hal, maar niemand lette er op, tot opeens de deur der huiskamer werd opengeworpen en Harry de kamer in kwam Donald ondersteunende, die erg bleek was en op 't punt bewusteloos neer te vallen. „O, moeder,” schreide Harry. „Ik heb Donald pijn gedaan. Ik kon het niet helpen. We waren zoo fijn aan het vechten als Indianen met de pijlen, die papa heeft meegebracht en die in de hal hangen. We hebben er nog nooit mee gespeeld en toen heb ik Donald geprikt in zijn hals. Het is maar een klein plekje, mama. Donald wou met de pijlen spelen en ik wilde hem niet prikken.” „De moerasboon! O goede God hem help! Niets redt hem!”

De generaal staarde met krijtwit gelaat naar zijn kind. Nu herinnerde hij zich weer het gevecht tusschen Sol en de Abwazils en de doodelijk vergiftigde pijlen, die hij bevolen had te verbranden. Deze pijlen waren blijkbaar eveneens vergiftigd. „Haal een dokter, onmiddellijk!” beval de generaal. In zijn angst liep hij op den neger toe en schudde deze heen en weer.

„Is er geen redding meer? Denk, man, denk! Is er niets?”

„Ja,” zei Zwarte Piet. „Een ding!” Zonder verder iets te zeggen, knielde de neger bij den kleinen bewusteloozen knaap neer, boog zich over hem heen en zoog hem het bloed uit een kleine purperroode wonde in den hals. Toen, vóór de doodelijk verschrikte ouders begrijpen konden, wat er plaats greep, strompelde de neger naar het buffet waarop een karaf met brandewijn stond, greep deze en stortte bijna den geheelen inhoud in de keel van den kleine, stamelende: „Ieder uur flesch leeg maak. Denk — maak — hem — dronk —” Toen zwollen zijn reeds dikke lippen bovenmatig op en met een koortsachtige siddering viel hij achterover op den vloer. Dood!

Zwarte Piet had den blanken man zijn schuld met interest betaald.

INWIJDING GEDENKTEEKEN VOOR VICTOR HUGO.

Ter gelegenheid van de inwijding van het gedenkteken voor Victor Hugo te Guernsey, hebben aldaar verschillende feestelijkheden plaats gehad. Wij geven hierboven een foto van een prachtige eerepoort, die voor deze gelegenheid was opgericht.